

A les tamborinades del centre d'estudis

Josep Cros i Cabré

Moltes persones tinc a la memòria, conec més qui no hi ha, que els que era som; el poble era i és, i espero serà Riudoms perquè ja mai perdràs la teva glòria.

Convé però que hi hagi qui t'estimi i vetlli per servir el teu arrelam que no perquè sorgeixi algun brossam et vulgui usurpar el teu predomini.

Els temps i els nicis provoquen malvestats. Hem de vetllar per reconquerir el passat. La noblesa i el llapó està en l'edat i cal ser fermes per conservar l'identitat.

Cal pensar a reconstruir, si enderroquen, o desbrossar el camí per fer-ne un altre. Dubtem, si el propositant porta el diable, lucrant-se d'un intent que no volem.

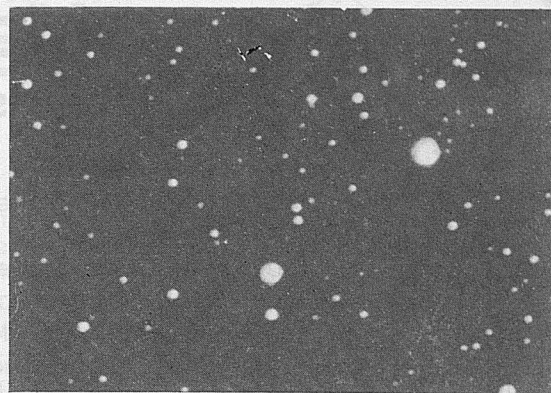
El tresor més important que té un poble és que el passat ni el nom no ens ha esvaït. És trist trobar un runam, corcat, podrit, o bé que als bards, l'aristel els envolta.

Em plau recordar molts anys enrera perquè de l'avenir no fio en res, ja que dels meus, massa que ja n'he après i encara estic titllat de ser guexera

Com si el bé o el mal fos regalia de bàndols, de costats o d'estaments, del Déu que m'han fet creure és molt clement pels més pobres, senzills i què s'humilia.

Febrer 1.989

A la memòria d'aquells poders que sempre s'han cregut indispensables, que tots coneixem i els advertim que no es creguin invulnerables.

La tendresa és als estels

Engràcia Llurba i Romero de Avila

Amb el cervell ple d'idees, totes barrejades, per ordenar, buscant solució als problemes, el meu cap tomba sense parar.

Estic cercant la vuitena meravella, però no vull que sigui normal; no ha de ser visible ni palpable, allò que cerco és un sentiment humà.

N'hi ha que s'ho amaguen -creuen tenir més dignitat- però l'esperit és el mateix, s'amagui o es deixi anar.

Ve des de molt al fons de les entranyes (és un caprici de la naturalesa) i arriba amb dolcesa i grandiositat.

És un sentiment que desvetlla el secret del cor calmat; fa plorar en perdre un estel que cau en l'obscuritat; fa plorar per una assutzena que, amb el vent, s'ha marcit.

Tendresa és sospirar d'ansia per tornar a lluitar; per protegir la vida sencera, el cel, la terra i la mar.

Tendresa ets tu, cor meu, que continues bategant perquè et fa llàstima el crepuscle, perquè t'estimes la claredat...

No hi ha res de més tendre, més meravellós i més franc que la remor de les ones o el somriure d'un infant.

Tracto de descobrir la tendresa en aquells que es mostren insensibles.

